

Wanneer hij even alleen is — maar àl haar bewegingen trillen dóór in het kleine, eng-gebouwde huis, — dan grijpt van Rupelmonde instinctief naar zijn horloge. Hij is doelbewust. De laatste uren hebben de innerlijke revolutie doen zegevieren. Hij is nu vast bereid, zijn leven te redden, door een dwaasheid te doen. Maar als hij den tijd raadpleegt, heeft hij er zich rekenschap van te geven, dat de nachtboot naar Londen al vertrokken is. Wat nu, wat nu? Even is het, of de fatale grenzen, die altijd om zijn bestaan getrokken zijn, zich dreigend vertoonen. —

Maar daar is Rosa weer, dartel en levendig: ze is gekleed in een onberispelijk tailor-made, met een koket paars doekje om de blanke hals, en ze schuift haar handje in zijn elleboog, en duwt hem zachtjes het deurtje uit van het antiquariaat, met zijn ingelegde venstertjes, dat rinkelderinkel deed, zooals een narrenbel. —

VI

Uit deze voorgeschiedenis valt het te verklaren, dat de secretaris van Loftinge aan den avond van den gedenkwaardigen dag, dien de lezer en de schrijver van dit verhaal aan hun geestesoog voorbij deden gaan, met den niets ontzienden overmoed, die hem dien dag kenmerkte, een bekoorlijk, zwart vrouwtje aan zijn zijde nam, om met haar te wandelen door de straten van Schelinghaven, de onbestemde doeleinden tegemoet, waarheen zijn beneveld bewustzijn hem richtte.

Er zijn echter geen doeleinden op het eiland, dat Schelinghaven op zijn rug draagt, en Loftinge. Alle doeleinden keeren daar wéér in zichzelf, alle wegen en paden loopen er rond, het eind mondt uit in het begin, de wandelaar die wil dwalen, keert altijd terug in zijn uitgangspunt. En de overmoed van den martialen secretaris van Loftinge, kon voor het moment, nu de nachtboot naar Londen was vertrokken, — geen ander avontuur bedenken met het late bruidje, dat het Lot hem nog had toebedacht, dan de trappen te vinden, die leiden naar het terras van Schelinghaven's badhotel. —

Gij hebt, waarde lezer, naar ik vertrouw, een duidelijke voorstelling van hetgeen er nu gaat geschieden? Het is een belangrijk oogenblik in mijn verhaal, en ik vraag van u de aandacht, die ge aan een groote spotprent schenkt in uw Zondagsche illustratie.

Het is geheel avond geworden. Duizenden sterren schitteren in den violetten hemel. Vóór het hellichte, witte badhotel van Schelinghaven strekt het door sierlijk-festoeneende balustraden omgeven terras zich uit, hoog boven de zee, die in de diepte met zacht geritsel harer vloedden ademhaalt. Vóór het hotel, op een verhoog, zitten roodgerokte mannen suikerzoete jazzmuziek te executeeren, die drijft op een alzijdig gebabbel van beschaafde, verveelde stemmen.